

вать да опѣвать и да кръщавать (и то повече наизустъ— по грѣцки) че какво ше да е. Тогава незнаяли българско читмо, освѣнь по нѣйдѣ си у планинскитѣ мѣста, дѣго са позавардила нѣкоя книга, а то било скришно и като крадено. Ако дотрѣбвало нѣкому да си направи какъвъ годѣ записецъ, то му писвали по турски; защото имало тукъ тамъ турци, които знаяли читмо и затова Българетѣ ги назовали *Читащи*.

По тѣхъ врѣмена имало единъ Попъ, и когато опѣвалъ нѣкой си мъртвецъ, той са затварѣлъ самъ си въ черквата, дѣто го опѣвалъ, безъ да видятъ други, какво му чете. Селенитѣ, като походвали у околнитѣ имъ села, съглѣдали, че тамъ попа не прави тѣй съ мъртвитѣ хора. За това рекли на попа си кога умре нѣкой да са сбиратъ сичкитѣ на опѣването, но попътъ имъ казалъ: »то не е ваша работа« и правилъ си пакъ каквото знаялъ. Тогава тѣ са наговорили да го испитатъ какво прави той съ мъртвитѣ, като са затваря въ черквата; а за това накарали одного да са прѣстори на умряли, като го опява, да имъ обади сътънѣ. Попътъ който не го знаеше, че е живъ, като зелъ да го опѣва, той неможалъ да са стърпи и засмѣлъ са въ носилото. Тогава попътъ са извъртява съ кандилницата, че по главата и, като припадналъ върху олушава го. Туй, отка свършилъ, излѣзе вѣнь и рекълъ: слушатели хора селяне! другъ пхтъ такива недоумрѣли хора да ми не донасяте, защото нѣмамъ врѣме да ги добивамъ; недѣйте ма мжчи съ такива.

Ето и тойзи каквото търсилъ това и намѣрилъ т. е. искалъ да са прѣстори на умрѣлъ, но попътъ го скѣтва.

Такива примѣри намираме и въ житіята на свѣтійтъ както сѣ слѣдущитѣ.

